

«Και ο Θεός έπλασε τη γυναίκα...»

«Η γυναίκα είναι παντού και πάντοτε γυναίκα... Πολλές φορές και κάτι περισσότερο. Λιγότερο όμως ποτέ...» είχε γράψει πριν από 100 χρόνια ο ποιητής, δημοσιογράφος και θεατρικός συγγραφέας Πολύβιος Δημητρακόπουλος. Είναι γνωστό ότι ο γυναικείος πληθυσμός καταλαμβάνει κάτι παραπάνω από το ήμισυ του παγκόσμιου πληθυσμού. Παρόλα αυτά, ακόμα και έναν αιώνα μετά τη διατύπωση της ρήσης του Δημητρακόπουλου, η γυναικεία παρουσία φαίνεται μάλλον μειοψηφική παρά πλειοψηφική...»

Γνωρίζουμε όλοι τις προσπάθειες που έχουν καταβάλει, παλαιότερα, μερίδες γυναικών, με σκοπό την κατάκτηση των δικαιωμάτων τους και τη δικαιότερη ιεράρχησή τους στην κοινωνία. Σήμερα, μετά από όλους αυτούς τους αγώνες, υπάρχουν κοινωνίες οι οποίες προφασίζονται θρησκευτικούς «κανόνες» για να κρατούν τις γυναίκες μακριά από αυτό που οι ίδιοι ονομάζουν πολιτισμό. Έναν πολιτισμό αρσενικού γένους... Τέτοιες κοινωνίες είναι αυτές των κρατών της Μέσης Ανατολής, όπου οι γυναίκες αναγκάζονται λόγω της ισλαμικής θρησκείας να απέχουν από οτιδήποτε έχει σχέση με την κοινωνικοποίηση τους και από ό,τι μπορεί να τους προσφέρει εσωτερική πληρότητα.

Ειδικά για τις γυναίκες της υψηλής κοινωνίας, αν μπορούν να χαρακτηριστούν έτσι, έχει επικρατήσει η εντύπωση ότι λόγω της οικονομικής τους

άνεσης είναι ευτυχισμένες. Όμως ακόμα και οι γυναίκες που δε ζουν πια στη γενέτειρά τους, ακολουθούν τα πρότυπα της πατρίδας τους. Η κυρία που περπατά στην 5^η Λεωφόρο της Νέας Υόρκης και είναι καλυμμένη από πάνω μέχρι κάτω με μαύρη μπούρκα, ενώ κρατά το νεότερο μοντέλο τσάντας Louis Vuitton, είναι κάτι παραπάνω από μια «υποταγμένη» σύζυγος. Κάτω από τη μαύρη φορεσιά της κρύβει μια προσωπικότητα, την οποία όμως απαγορεύεται να εκθέτει δημόσια, γιατί σίγουρα θα «προκαλέσει». Αυτό όμως που δεν μπορώ να αντιληφθώ είναι ο λόγος που θα «προκαλέσει»... Σε μια κοινωνία στην οποία μεγαλύτερη σημασία αποδίδεται στα επίκτητα χαρακτηριστικά του ατόμου, υπάρχουν γυναίκες, οι οποίες λογοκρίνονται διαρκώς και οποιαδήποτε λέξη ή φράση τους μπορεί ανά πάσα στιγμή να χρησιμοποιηθεί εναντίον τους. Αυτές οι γυναίκες μέσα σε αυτήν την πανάκριβη τσάντα που κρατούν, κουβαλούν τα όνειρα τους, τις απαιτήσεις που έχουν από τη ζωή τους, και οι πιο τολμηρές προβληματίζονται και θέτουν ερωτήματα στον εαυτό τους, όπως γιατί γεννήθηκαν ισλαμίστριες. Σκέφτονται τους ασφυκτικά αυστηρούς περιορισμούς της ζωής τους και αναλογίζονται ότι γυναίκες σε άλλες χώρες, με το δυναμισμό τους, καταφέρνουν και κρατούν στα χέρια τους το μέλλον ενός ολόκληρου κράτους ή μιας ολόκληρης ηπείρου...

Άραγε αναλογιστήκαμε ποτέ την αξία αυτών των γυναικών; Σκεφτήκαμε πως εκείνες νιώθουν μην μπορώντας να το εκφράσουν; Ίσως αυτή είναι μια καλή ευκαιρία να αναθεωρήσουμε κάποιες αξίες της ζωής μας, όπως της ελευθερίας του λόγου, της έκφρασης και της ανάδειξης προσωπικότητας, αξίες που εμείς θεωρούμε δεδομένες και κάποιοι άλλοι δεν μπορούν ούτε καν να φαντάζονται ότι κάποια στιγμή θα «αποκτήσουν». Ίσως ήρθε η στιγμή να τις εκμεταλλευτούμε ορθά...

Αμαλία Ιωαννίδη

Τμήμα Γ1